

РЕШЕНИЕ

№ 4945

гр. София, 23.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4835** по описа за **2021** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на Глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ - чл. 208 и следващите, във връзка с чл.63, ал.1 изречение второ от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Дирекция Инспекция по труда - С., чрез юрк. П., срещу решение без номер от 15.02.2021г. по н.а.х.д.№ 8126/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 109-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № 22-006729 от 09.06.2020 г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция на основание чл. 415, ал. 1 от КТ в размер на 2 500, 00 (две хиляди и петстотин) лева.

Като касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК се сочат допуснати от първоинстанционния съд нарушения на материалния и процесуален закон; конкретно - незаконосъобразност на изводите на СРС, тъй като следвало да се направи разграничение между указания, дадени от административния орган и и задължителни предписания дадени от контролен орган, сроковете на последните спирали да текат в периода от 13 март 2020г. до отмяната на извънредното положение, поради което правилно била определена датата на извършване на административното нарушение. Иска се решението на СРС да бъде отменено и потвърденото наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. Х., която поддържа жалбата а в ход по същество претендира и основателността ѝ. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касация - [фирма] с[ЕИК] и седалище [населено място], редовно призовани, не изпращат процесуален представител и не вземат становище по жалбата. Прокурорът - М., при Софийска градска прокуратура, даде заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Пред касационната инстанция не са събрани доказателства.

Административен съд София - град намира, че касационната жалба е допустима - подадена е от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН в 14-дневния срок по чл. 211, ал. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол. При извършената касационна проверка по чл. 218 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН, касационната инстанция приема за установено следното:

Според задължителните за тази инстанция съгласно чл. 220 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН фактически установявания на първоинстанционния съд:

Извършена е проверка по спазване на трудовото законодателство за

периода от 18.02.2020г. до 19.03.2020г. на [фирма], при която е

установено, че с Протокол за извършена проверка от Дирекция „Инспекция по

труда" С. с изх. №ПР1939058/18.02.2020г. е дадено предписание на дружеството, с предишно наименование [фирма] под № 4 работодателят да изплати на 5 конкретно посочени лица начислените в платежна ведомост за заплати за месец октомври 2019 г. обезщетения за неизползван от тях платен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, съгласно чл.224, ал.1 вр. чл.228, ал.3 КТ, като е предоставен срок до 16.03.2020г. Прието било, че предписанието не е изпълнено в посочения срок, поради което извършено нарушение на чл.415, ал.1 КТ, съставен Акт за установяване нарушение на 19.03.2021г. и въз основа на него отмененото от въззивната инстанция НП. В НП, издадено на 09.06.2020г., е прието, че нарушението е извършено на дата 17.03.2020г.

Също е установено, че предписанието не е оспорено, изпълнението му не е спряно, поради което е подлежало на изпълнение. По въпроса до кой момент е следвало да бъде изпълнено предписанието,

Съдът счита, че административно наказващият орган неправилно е определил срока, в който е следвало да бъде изпълнено предписанието, с оглед настъпилата промяна относно сроковете за изпълнение на указания, дадени от административен орган с чл. 3, т. 3 (отм. ДВ бр. 34 от 2020г., в сила от 09.04.2020г.) от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание на 13.03.2020г. и за преодоляване на последиците (ЗМДВИПОРНСПП). Според въпросната разпоредба, действаща към твърдяната дата на извършване на нарушението 17.03.2020г., за времето от 13.03.2020г. до отмяната на извънредното положение спират да текат сроковете за изпълнение на указания, дадени от административен орган на страни или участници в производства, с изключение на производства които не касаят КТ. съдът се е позовал и на пар.52 от същия закон за придадената обратна сила на действието на закона, считано от 13.03.2020г., като е приел, че неправилно била определена датата на извършеното нарушение преди 09.04.2020г., когато срокът на изпълнение на указанието бил спрян.

По тези съображения, съдът е приел, че не е извършено твърдяното нарушение на

17.03.2020г., както е прието в НП, поради което е формиран извод за отмяна на НП.

Преценка на касационната инстанция:

Оспореното по делото решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу подлежащ на съдебен контрол акт и от законен състав на съда. При преценката за съответствие на решението с материалния закон, съдът съобрази следното:

Видно от НП, при извършената проверка за изпълнение на предписанието, дружеството-работодател не е представило документи, удостоверяващи изплащането на обезщетението по предписанието и на посочените в него лица. Съгласно посочената като нарушена разпоредба чл.415, ал.1 КТ, Който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.

Обосновано е становището на касатора, че следва да се прави разлика между указания, дадени от административен орган на страни и участници в производствата, и задължителни за изпълнение предписания, дадени от контролен орган. Според настоящия касационен състав районният съд неправилно е тълкувал нормата на чл. 3, т. 3 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020г., обн. ДВ. бр.28 от 24 март 2020г., в сила от 13.03.2020г. Последната предвижда, че за срока от 13 март 2020г. до отмяната на извънредното положение спират да текат сроковете за изпълнение на указания, дадени от административен орган на страни или участници в производства, с изключение на производствата по Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове.

В процесния случай не се касае за неизпълнение на указания в рамките от страни или участници в производства, доколкото се касае за срок за изпълнение. На следващо място, цитираната разпоредба на чл.3, т.3 от Закона има предвид страни и участници в административни производства, т.е. указания по неприключило административно производство. В случая се касае за приключило производство, което освен това не е административно, а се касае за изпълнението на акт по налагане на принудителна административна мярка на основание наложена на основание чл.404, ал. 1, т.12 КТ, уредено в КТ. Срокът на предписание на контролен орган, влязло в сила, не попада в хипотезата на чл. 3, т. 3 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение.

Поради това срокът за изпълнение на предписанието не е спрял, считано от 13.03.2020г. до 09.04.2020г., и е изтекъл на 17.03.2020г., както е посочено в АУАН и НП.

Тъй като въззивният съд е установил и приел за доказано по делото, че дружеството не е изпълнило предписанието, то касационната инстанция следва да реши въпроса по същество. Въззивният съд е приел, че в качеството си на работодател съгласно § 1, т. 1 от ДР КТ - като юридическо лице, което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, санкционираното дружество [фирма], с ново наименование Нова Б. Е., е било адресат и задължено лице по даденото задължително предписание № 4 от Протокол за извършена проверка от Дирекция „Инспекция по труда“ С. с изх. №ПР1939058/18.02.2020г. на осн. чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, връчен на 18.02.2020г. на пълномощник на дружеството. Срокът за изпълнение на

предписанието е определен до 16.03.2020г., присъствен ден. Също въззивният съд е приел, че от показанията на свидетелката И. и Протокол за извършена проверка изх. №ПР2005740/19.03.2020г. се доказва, че дружеството жалбоподател не е представило доказателства за изпълнение на предписанието и до момента на съставяне на акта за установяване на административно нарушение.

При така изложеното, следва да се приеме, че правилно с НП е ангажирана отговорността на дружеството за извършено нарушение на чл. 415, ал.1 КТ.

По размера на наложената имуществена санкция настоящият състав на съда намира, че в НП не са изложени убедителни мотиви защо следва да се наложи над предвидения минимум и конкретно в размер на 2500 лв., като органът само е посочил, че нарушението чрез неизпълнение на задължителни предписания, разкрива по-висока степен на обществена опасност, което е бланкетно. Следователно, наложената с процесното НП имуществена санкция следва да се намали до установения в закона минимум в размер на 1500 лв.

При този изход на делото по искането за присъждане на разноски от касатора, съдът следва да се произнесе. Жалбата е уважена частично, следователно разноски за юрисконсултско възнаграждение следва да се присъдят в минимален размер. В полза на администрацията съгласно чл.63, ал.5 ЗАНН, вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ се дължи юрисконсултско възнаграждение, което не може да надхвърли максималния размер по чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ – от 80 лв. до 120 лв. Съобразно фактичестката и правна сложност на спора съдът приема, че на в полза на юридическото лице, в чиято структура е касатора - Изпълнителна агенция Главна инспекция по труда, се дължи за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

На основание изложеното и чл.222, ал.1 от АПК във връзка с чл.63, ал.1, ал. 3 и ал.5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение без номер от 15.02.2021г. по н.а.х.д.№ 8126/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 109-ти състав, и вместо него постановява:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 22-006729 от 09.06.2020 г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С., с което на [фирма] с ЕИК[ЕИК] и седалище С., е наложена имуществена санкция на основание чл. 415, ал. 1 от КТ в размер на 2 500, 00 (две хиляди и петстотин) лева, като ИЗМЕНЯ имуществената санкция на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] и седалище С., да заплати на Изпълнителна агенция Главна инспекция по труда юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 (осемдесет) лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ:

